

Din Mesajul Institutului Internațional de Teatru

La 27 martie 1985, Institutul Internațional de Teatru sărbătorește pentru a 24-a oară Ziua Mondială a Teatrului. După cum se știe, această zi festivă a luat ființă în 1962, la 27 martie, odată cu deschiderea unei stagiuni a Teatrului Națiunilor, la Paris. Poate părea surprinzător că oamenii de teatru simt nevoia de a-și sărbători arta într-o anumită zi a anului. Oare arta aceasta nu e practică în fiecare zi? Și nu-i aducem noi, de fiecare dată, același prinos de entuziasm, nu găsim noi în ea aceeași bucurie? Adevărul este că Ziua Mondială a Teatrului înseamnă un moment privilegiat și excepțional, pe care noi l-am fixat în curgerea timpului, pentru a da celor ce se indeletnicesc cu această artă de originală profesiune posibilitatea de a se întâlni, dincolo de frontiere, de ideologii, de generații, de discipline speciale. Ziua aceasta ne dă posibilitatea de a sublinia ceea ce ne apropie, ceea ce ne unește, prin bucuriile și necazurile noastre. Ea ne dă posibilitatea, mai ales, de a ne privi unul pe altul, de a arunca o privire spre alte culturi, de la un capăt al planetei la celălalt. Dacă, înfrățiți prin poezie, oamenii de teatru anticipează adesea realitatea, prefigurând astfel destinul omenirii, tot ei sint și memoria ei.

Acum patruzeci de ani se încheia cel de-al doilea război mondial. Teatrul își amintește... Hărțuit, prigonit de-a lungul veacurilor, simbol al rezistenței față de orice fel de oprimare, teatrul, care se identifică cu viața, pentru că este creație, depune mărturie pentru această Renaștere.

Din cenușa coșmarului răsare o mare speranță aceea a înțelegerii între popoare.

Au fost create marile organizații internaționale, bazate pe egalitatea între state și popoare. Fiecare popor, într-un moment sau altul al istoriei, aduce o contribuție semnificativă la progresul omenirii. Pentru a da întreaga măsură a capacității lor, toate sint datoare să se unească.

Fiecare e dator să fie solidar cu celălalt. Această solidaritate, oamenii de teatru n-au nevoie să o descopere, pentru că ea face parte din însăși esența artei lor. Crearea Institutului Internațional de Teatru, urmînd-o îndeaproape pe aceea a marilor organizații și inspirată fiind de una dintre ele — UNESCO —, apare ca afirmarea unei identități, a voinței de a construi împreună un viitor pe măsura speranțelor artiștilor.

Profunda noastră asemănare culturală, viziunea noastră comună asupra omului, făurite de-a lungul secolelor, ne dau sentimentul că aparținem aceleiași lumi. Fiecare om de teatru, bărbat sau femeie, participă la această universalitate. Preocupați de destinul comunității noastre, sîntem cu toții la fel de preocupați de destinul lumii întregi.

Acțiunea noastră nu poate decît să se ralieze tuturor eforturilor de creație, tuturor invențiilor comunităților intelectuale ale lumii întregi, menite a spori prilejurile de schimburi și de contacte. Teatrele noastre sînt locuri de întâlnire, de comunicare și de schimb, ferestre deschise spre tot ceea ce aduc oamenii de pretutindeni pentru creșterea tezaurului străvechi de cunoaștere și de artă.

Reflex al unor societăți diferite, teatrul dă la o parte ceea ce îi separă pe oameni și pune în valoare ceea ce îi unește voința de Pace...

Dar în acest an 1985, consacrat tineretului, ne stă în față și o altă îndatorire. Noi, oameni de teatru ai prezentului, am primit o moștenire a trecutului și răspundem de ea în fața artiștilor și a publicului de mîine.

Tineretul aspiră să participe, să-și asume propriile răspunderi. Tineretul crede în solidaritate și vrea să ia parte la activitățile legate de cauze mărețe. Tineretul e capabil de atîta dragoste...

Dar el vrea să cunoască adevărul.

Nouă ne revine datoria de a nu-l ascunde, pentru ca speranța pe care o reprezintă tineretul să devină scutul păcii și al prieteniei între popoare.

Idealul tineretului, care este și al nostru, nu e un vis al imaginației, ci o cerință permanentă a conștiinței artiștilor.

ANDRÉ LOUIS PERINETTI
secretar general al I.T.I.